

מה אהבתי

הקרון לעידוד שניים מקרא ואחד תרגום, בקיאות בפרשה ומפרשי התורה • לזכר מ"ה קדושי מירון

תנא
הינא קאי
מתחילים משמו"ת

טובת-עין
עד הרגע האחרון
נועם הנשמות

המוב הצפון
להולכים בתמים
סיפורו של שבת

לא לאבד
שום דבר בחינם
רצון השם

תפקידו הבלתי מוכר של הרב

רבי שמעון סופר, בקדושתו העצומה וביראת השמים הצרופה שלו לא השיבו. הוא רצה שהצאנזער רב יענה לשאלה אמיתית זו ואמר: "אדברה, יגיד כבוד הרב, במה אני רב בקראקא?"

"להחיות שבורי לב ולהרנין נדכאי רוח - זה תפקיד הרב! הכריז ה'דברי חיים'."

ורבי שמעון ענהו בשקט: "את זה אני משתדל לעשות בקראקא!"

בנו האהוב של מלאך אלוקים ה'חתם סופר', הגאון הקדוש רבי שמעון סופר, שר התורה, צדיק יסוד עולם, שכל צדיקי הדור ללא יוצא מן הכלל חיבבוהו חיבה יוצאת דופן, במה הוא רב!

להחיות שבורי לב, מוראדיג! "את זה, ברוך ה', אני משתדל לעשות... - מילים פשוטות, אך מבטאות כל כך הרבה... זהו תפקיד הרב!"

הקב"ה נתן לנו אין ספור אפשרויות לתמוך בשבורי לב: בעניין, בממתנים לישועות. ולוואי נזכה לקיים מצוות חשובות אלו, נשכיל להקדיש לאחת מהם מספר דקות, לשמוע את דבריו, להקשיב בשימת לב, לומר מילה טובה, ואם נוכל לסייע - במעשה.

(המשפיע הרה"צ ר' אהרן מייסיג שליט"א, נבדום של ישראל)

"בקהילתנו יש יהודי מומחה בהלכות עירוב, וכל שבוע הוא בודק את העירוב תחת אחריות", השיבו הרב החדש.

"ומה קורה בתחום המקוואות בקראקוב?"

"שני דינים מלומדים, היודעים היטב את כל ההלכות, הולכים בקביעות לבדוק שהמקוואות מתנהלים על פי ההלכה הצרופה". וכך המשיך הוא לחקור, וראה שלכל ענין הלכתי מצא הרב מקראקוב דיין, מורה הוראה או מומחה, ועליהם הטיל הוא את האחריות לענייני הקהילה.

פנה הצאנזער רב אל הרב: "קראקער רב, לשחיטה יש לכם מורה הוראה, לעירוב יש לכם מומחה, למקוואות יש לכם דינים בקיאים, ומה ביחס לדיני תורה?"

"יש לי בית דין בהרכב של שלושה דינים, היודעים חושן משפט מכריכה לכריכה, מוראדיג", סיפר הרב בשמחה.

פנה אליו הצאנזער רב בשאלה הנוקבת חדרי בטן: "הרי מינו אותך לרב בקראקא, לשחיטה לעירוב, למקוואות, לבתי הדין - לכל ענין יש מומחה, אם כן במה אתה רב בקראקא!?"

חיים למוציאיהם

חזוית אמונית בפרשת השבוע
מגדולי הדורות זיע"א ויבנחמ"א

שופטים ושטרים נתן
לך בכל שעריך (דברים ט"ז, י"ח)

ה'דברי חיים' הקדוש, השקיע כוחות עצומים, כדי שימנו את רבי שמעון סופר, בנו של ה'חתם סופר', לרב בקראקוב, ואכן קהילת קראקוב זכתה, שרבי שמעון סופר כיהן כבוד ברבנותה.

לאחר תקופת מה פגש ה'דברי חיים' בר' שמעון סופר, והתעניין על הנעשה בקראקוב.

הוא פרט ושאל: "מה קורה בענין השחיטה בעיר?"

"מינינו שוחטים המקפידים על קלה כחמורה מדקדים ביותר, ומורה הוראה מומחה בודק את סכיניהם", נענה ה'מכתב סופר'.

"ומה בדבר העירוב בעיר?", המשיך הרבי מצאנז לישאול.

בעין הפרשה

מבט והגות לפרשת שבוע

הרה"ח רבי מאיר נחמן אלחד שליט"א
ראש כנול 'קדושי מירון'

ללכת עם השם יתברך - בשלימות

בפרשתנו אנו קוראים על כמה מציוויי התורה שיש מכנה משותף ביניהם: **כִּי אֶתָּה בָּא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לָךְ לֹא תִלְמַד לַעֲשׂוֹת כְּתוֹעֲבַת הַגּוֹיִם הָהֵם. לֹא יִמָּצֵא בָּךְ מַעֲבִיר בְּנוֹ וּבִתּוֹ בְּאֵשׁ קִסֵּם קְסָמִים מְעוֹנֵן וּמְנַחֵשׁ וּמְכַשֵּׁף. וְהִבֵּר חֵבֶר וְשָׂאֵל אוֹב וְיִדְעֵנִי וְדִרְשׁ אֶל הַמֵּתִים. כִּי תוֹעֲבַת ה' כָּל עֲשֵׂה אֵלֶּה וּבְגִלְלַת הַתּוֹעֲבַת הָאֵלֶּה ה' אֱלֹקֶיךָ כּוֹרֵשׁ אוֹתָם מִכָּפְיָךְ. בְּתוֹם רְשִׁימָה זו, שלא ללכת אל מעוונתי, קוסמים ומגלי עתידות למיניהם ולא לעשות את תועבות הגוים, חותמת התורה בדרישה יסודית: **תָּמִים תִּהְיֶה עִם ה' אֱלֹקֶיךָ.****

הכניסה לארץ הקודש צופנת עבור היהודים שנמצאים עתה במדבר מתנה אמונית מיוחדת שתלווה אותם מכאן ואילך בכל מסעותיהם וגלגוליהם. **כִּי אֶתָּה בָּא אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר ה' אֱלֹקֶיךָ נָתַן לָךְ. זו הכותרת של כל האיסורים הללו, משום שבזכותה של קדושת הארץ, יוכלו בני ישראל לקבל כוח קדוש של אמונה, שילווה אותם בכל משברי החיים.**

שהרי, משום מה אדם הולך לשאול בקרב מעוונתי ומכשפים, מגלי עתידות ועושי סיאנסים? אין זאת אלא משום שהוא מחפש חיבור כלשהו למופלא ממנו, ומוצא את הדרך המעוותת שבה נהגו הגוים שישבו בארץ. על כן, מצוות התורה, כדרשת חז"ל על הפסוק "תמים תהיה" (ובתוספת מילותיו של רש"י הקדוש על דבריהם) - "התהלך עמו בתמימות ותצפה לו ולא תחקור אחר העתידות, אלא כל מה שיבוא עליך קבל בתמימות ואז תהיה עמו ולחלקו".

יען, יהודי נמצא מעל המזל והכל יכול להשתנות אצלו לטובה ברגע אחד של התחזקות; באמירת פרק תהילים אחד מעומק הלב; במעשה חסד אחד;

בויתור; בבזיון שאדם מקבל ושותק; בצדקה שנותן. על כן, אין לו להיות מוטרד מן העתידות, אלא להשליך על השם יתבו, והוא יכלכלו, יסבבו וינהיגו בחסדיו המרובים בכל דרכיו ואורחותיו.

זאת היא המשמעות של "תמים תהיה עם השם אלוֹקֶיךָ", תמימות, היא גם אחד מפירושי המילה שלמות, ואם האדם מתהלך בשלמות עם הקב"ה בכל מהלך חייו הרי הוא שונה מן הגויים שאינם זוכרים שיש מנהיג לבירה. אם ילמד האדם מדרכיהם חלילה, הרי שבכל נושא שיתרדו, בפרנסה או בבריאות, יילך למכשף שישקור עבורו את עתידו או יפעל כביכול באמצעות 'כוחותיו' לשנות אותו. מה שאין כן, אם האדם מִכְפִּים כי אין שום עצה ותבונה נגד רצון השם - ונדרשת רק המתנה וסבלנות תוך עבודה עצמית: לשוב אל השם יתברך יותר ויותר, להתחזק בתפילות ובתחנונים ביתר שאת ויתר יזו, הרי שכך יגיע אל התמימות האמיתית, ויתמלא בשמחה מעבודתו, יתחזק מכל תוספת של יחדות, ויחוש סיפוק אדיר מכל נקודת קדושה ותורה שהתגבר והתעצם בה.

מתחילים משמורת

עצות והיגיים על מצוות קריאת
"שניים מקרא ואחד תרגום"

להגיע למחשבת התנאים והאמוראים

יום השישי, ערב שבת קודש פורשת ראה. השעה 2
בצהריים.

בית המדרש המרכזי היה ריק, כמעט.

עין חדה הצליחה לראות כי באחת הפינות בקדמת
בית המדרש, סמוך להיכל, יושבים אב ובנו, וקוראים
בצוותא "שנים מקרא ואחד תרגום".

היה תענוג להביט בהם, מרגש לשמוע את קולם.
כמו ניתן היה למוש את העונג והרוחניות ששוררים
במקום. האב קורא בפעם הראשונה. הבן - ילד צעיר
בן 11 - עונה אחריו. פסוק ועוד פסוק, לפי הסדר.
כשהטעמים מסתלסלים בעונ ובנעימה:

**"רק חזק לבלתי אכל הדים כי הדים הוא הנפש ולא
תאכל הנפש עם הדים: לא תאכלנו על הארץ
תשפכנו פנים" (דברים יב, כג, כד).**

"אבא, למה כתוב פעמיים את
הפסוק הזה?" שאל הבן את אביו
ברמיזה וללא מילים.

היה נראה שהם מקפידים להדר
ולקרוא ברצף אחד את כל
הפרשה, מבלי לדבר באמצע.
אבל לפי הסימונים ותנועות
הידים, היה ברור שזו השאלה
שעולה ומציקה לבן יקר. הרי
רק לפני כמה פסוקים בודדים
(יב, טז), נכתב הציווי הזה בדיק:
**"רק הדים לא תאכלו על הארץ תשפכנו
פנים".**

האב סימן לבנו כי זו שאלה טובה, וההצעה שלו
היתה, לעשות סימן בעמוד הזה, ובסיום הקריאה
לחזור ולהתבונן. לעיין ברש"י ובמפרשים על
השאלה החשובה.

והנה הפתעה.

לא עברו דקות ספורות, ושוב שאלה נוקבת מציקה.
השאלה שוב נרמזה בלי מילים בחלל בית המדרש.
היה זה כשהם הגיעו לקראת סוף הפרשה (פרק טו
פסוק כג), שם פגשו שוב כמעט את אותו פסוק: **"רק
את דמו לא תאכל על הארץ תשפכנו פנים".**
הדבר עורר תהייה גדולה, מדוע לחזור שוב על

לשאלות רבותינו, ולהקדים את הגמרא בכמה
צעדים.

• • •

בימים אלו התחילו ילדי ישראל את לימודם
בתלמוד התורה, ב"ה. גדיים נעשים תישים, כל
תלמיד עולה כיתה, וחומר הלימוד גם הוא עולה
רמה. ילדים צעירים שאך אתמול-שלשום עסקו
בלימוד קריאה וכתב, כבר יזכו במהלך השנה
הקרובה בע"ה ללימוד משניות או גמרא.

ברור הדבר כי מעלה גדולה יש לילד שניגש לסוגיא
כאשר יש לו קצת רקע, הוא קצת יודע 'תנא היכא
קאי', הוא מכיר את הפסוקים 'מונח' בענינים,
לעומת ילד שניגש ללא שום רקע, וניגש ללימוד
הסוגיא, כסומא בארובה.

הבדל גדול יש בין נער שניגש ללימוד "אלו מציאות"
אחרי שכבר למד וקצת מכיר את הפסוקים
והיסודות. פגש במפגש בלתי אמצעי, את החוק
והציווי, שנתן הבורא בפרשה הבאה: **"לא תראא
את ישר ארץ או את שיש נדחים והתעלמות מן
השם תשיפם לארץ"** (דברים כב, א), לבין מי שניגש
ללימוד כשהכל מעורפל ולא ברור, ואין לו הקדמה
נאותה במה מדובר.

• • •

בגמרות החדשות ראו להדפיס בתחילת הגמרא את
הפסוקים בהם עוסק הפרק, תוך תוספת של דברי
הקדמה והסבר לסייע בהבנת הלימוד. אך כמה טוב
ונעים הדבר, כאשר הילד כבר מכיר 'מעצמו' את
הפסוקים המדוברים. כמה נפלא ומתוק הלימוד למי
שכבר 'מוחבר', הפסוקים מוכרים וידועים לו והוא
'נמצא בענינים'.

אין ספק, והמציאות תעיד על זה, כי מי שמקפיד
לקרוא שנים מקרא, זוכה פעמים רבות לכיון
ולהרגיש מעצמו נקודות רבות שמדוברים בסוגיא,
בבחינת 'אתערותא דלתתא', ולהקדים את
הגמרא בשאלות מחכימות ובתשובות מופלאות.

אותה אזהרה, בשלישית? ניכר היה שהתמיהה
מציקה מאד.

האב חיך של אושר. הוא ידע שילדו הקט זכה
'להרגיש' כעת בשאלת רבותינו. הוא רמו והחווה
בידו כי תכף מסיימים את הפרשה, ואז הם ישובו יחד
ללימוד ולהבין מדוע נכפלו הפסוקים, יעינו ברש"י
ויעמדו על טעמם של דברים, ע"פ דברי הגמרא
והמפרשים (ראו רש"י במקום).

• • •

הנה כי כן, מי שמשקיע כראוי בקריאת שמו"ת, זוכה
פעמים רבות 'להקדים את הגמרא' ולכוין ולהרגיש
מעצמו בקושיות והערות של
רבותינו. ואז-אז כשהוא פותח
את הגמרא וניגש ללימוד
הסוגיא, הרי שזו הופכת
לנעימה ובהירה הרבה יותר.
הוא כבר מכיר את המושגים,
'שט' ושוחה בענינים.

וזה לא רק לגבי איסור אכילת
דם. אלא לגבי שלל דינים
ומצוות, נקל לשער שע"י
קריאת שנים מקרא בשמחה
ובסבלנות, ניתן לזכות לכיון עשרות פעמים
לשאלות ודרשות של רבותינו בגמרא.

יסודות של מסכתות שלמות בש"ס, מונח בפרשיות
אלו, מקור כל דיני גיטין וקידושין, כמו גם פרקים
שלמים מנבא מצייע - מקורם בפסוקי הפרשה.

תארו לכם בחורים שהתחילו השבוע בישיבה, את
מסכת גיטין או קידושין, כשפסוקי התורה העוסקים
בזה, פסוקים שנקרא בשבת הבאה בפרשת כי
תצא, יהיו שגורים בפיהם, מוכרים וידועים להם
היטב. כמה נחמד ונעים הדבר ללימוד מסכת מכות
ודיני עדים זוממים, כשאתה מכיר ולמדת את
הפסוקים הללו היטב השבוע בפרשת השבוע -
שופטים. כאשר ע"י כך לא אחת זוכים לכיון

נמה נחמד ונעים הדבר
ללימוד מסכת מכות
ודיני עדים זוממים,
כשאתה מכיר ולמדת
את הפסוקים הללו
היטב השבוע בפרשת
השבוע - שופטים

שנר זיכוי הרבים בהפצת העלון תעמוד לזכות התורמים והמסייעים בהפצתו.
לתרומות ולהנצחות נא שלחו מייל: kdosheimeron@gmail.com

מה אהבתי

מה אהבתי

פינויים מספר הזווה הקדוש

מתוך 'אגן הסהר' בעריכת הגר' מינאל פלג שוליים"א

לא יהיה לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל
אשרי ה' ונחלתו יאכלון

אברים - ישראל, שכניה נשמת האברים

שלחן, ומקריבים על שלחן מפל מין זמין - סלת, ובינוני, ופסלת.
והוא מחלק משלחנו לכל בעלי הסעודה, לכל אחד כמו שראוי, על
ידי המזכיר שלו. ומאותו לחם שהוא סלת, שהמלך אוכל, הוא
מצוה לתת לאלו שאהובים אצלו. זהו שכתוב את קרבני לחמי
לאשרי ריח ניחחתי. כלומר, (דברים יח) אשרי ה' ונחלתו יאכלון (וזהו
אותו שנאמר בו (משלי ט) לכו לחמובלחמי ושתו בין מסכתי) - זהו
מצד של עץ החיים.

אבל מצד של עץ הדעת טוב ורע, מצוה לתת בינוני למלאכים,
ופסלת לשדים ומזיקים, שהם משמשים לסוטים ולפרישים של
המלך.

פרשי המלך - בעלי משנה

ואף כן שפשי המלך היו בעלי משנה, שהם כמלאכים - משמשים
להם שדים יהודיים, שהם רשומים באות שדי (באות י).

ויש שדים ומזיקים מצד הטמאה, שנקראים שדים עובדי כוכבים
ומזלות. (קהלת ז) וזה לעמת זה עשה האלהים.

ומשום זה אמרו בעלי המשנה, שהם ג' מינים מהם: אחד מין
שלהם כמלאכי השגת, ומין שני כבני אדם, ומין שלישי כפחמות.

ויש בהם חכמים בתורה שבכתב ושבעל פה. נקרא יוסף השד, על
שם שהוליד אותו שד.

ולא לחנם אמרו בעלי המשנה, אם הרב דומה למלאך ה' צבאות,
תורה יבקשו מפייה.

ואשמדאי המלך, הוא וכל משפחתו, כבר בארנו שהם שדים
יהודיים, שנקבעים בתורה ובשמות התורה.

זו"ק במדבר רב

עצי קודש - בעלי תורה
עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שמתאחדת בהם התורה,
שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'. ונאמר בה עלה
לה, קרבן לה, אשרי לה. ונאמר את קרבני לחמי לאשרי.

המקריבים דורון למלך

והרי כתוב שאין להקריב קרבן אלא לשם ה', מהו את קרבני לחמי
לאשרי? אלא הדרה, שמי שמקריב דורון להקריב אותו למלך, ונאמר
כך הוא מחלק אותו למי שרוצה, אף כן ישראל מקריבים תורה
להקדוש ברוך הוא, שהוא לחמו, והוא ינו, והוא בשרו, ונאמר בה
(בראשית ב) עצים מעצמי ובשר מבשרי.

בשר קדש, שפרשו עליה בעלי המשנה, בבשר היורד מן השמים
אנו יסוקים.

מה עושה הקב"ה באותו דורון

מה עושה הקדוש ברוך הוא מאותו דורון? משל למלך שאכל על

כל המשלים פרשיותיו עם הציבור, מאריכין לו ימיו ושנותיו

התורה בכל מקומות מושבות העם. שוטרים הם פקדי הוצאה לפועל ותפקידם
לפקח על ביצוע פסק דין או תקנה, ובשעת הצורך הם עצמם ידאגו לביצוע. הם
השוטרים נצטוו על ידי הנוגשים להאיץ בעם לעשות את מלאכתו.

לא יהיה לכהנים הלויים... חלק ונחלה עם ישראל אשרי ה'
ונחלתו יאכלון (יח, א)

מדוע כתבה זאת התורה לאחר משפט המלוכה?

אבן עזרא: "כאשר הזכיר משפטי המלך שהוא השופט, הזכיר גם משפט הכהנים
שהם מורי התורה. ואחר שאמר שאין להם נחלה, יקחו מאת הזובח הזרוע
והלחיים והקיבה".

חזקוני: "אחר שהזכיר משפטי המלך שהוא שופט הזכיר גם משפט הכהנים שהם
מורי התורה. לא יהיה לכהנים הלויים... שאם יהיה להם לא יוכלו לעבדה ולשמרה
לפי שהם זקוקים להיות קבועים תמיד אצל המקדש".

בעל הטורים: "סמך פרשת כהנים לפרשת מלך, כי על פי כהן גדול המלך נמשה.
והקדים מלך שגדול הוא ממנו. ועוד רמז, שעל הנשיא יהיה העולה והמנחה
והנסך".

אור החיים: "וטעם סמיכות מצוה זו למצות המלך, לומר שהמלך שוה לעם במצות
האמורים בענין לתת להם מתנותיהם ולא ירום לבבו מאחיו לבלתי סור מן המצוה
שמצוה ה' לכללות ישראל".

משך חכמה: "ונראה דהמלך נוטל מחצה בביזה, ושבט לוי אסור לו ליטול. לכן אין
מעמידים מלך משבט לוי, שאסור לו ליטול חלק בביזה, ולא ילחם עבור העם
ברצון טוב, כיון שאין לו חלק בביזה, ואתי שפיר הסמיכות".

התורה שאלתי

לימוד פרשיות התורה בדרך שאלות ותשובות
מתוך ספרי 'חזרתך שאלתי' שחיבר הרב חגי ולוסקי

שופטים ושופטים תתן לה בנל שעריך (טו, יח) מה תפקיד השופטים והשוטרים?

רש"י: שופטים - דינים הפוסקים את הדין. שוטרים - הרודים את העם, שמכים
וכופתים במקל וברצועה, שיקבל עליו את דין השופט.

רשב"ם: "השופטים מצויים לשוטרים לרדות המסרבים בדברי השופטים".

אבן עזרא: "אף על פי שאתה חייב ללכת שלשה פעמים למקום הכהנים משרתי
המקדש, ושם תשאל מהחוקים והמשפטים, לא יספיק לך עד שיהיו לך שופטים
בכל שעריך. ושוטרים - הם המושלים, מגזרת 'שוטר ומושל' (משלי י, ט). והטעם, כי
השופט ישפוט והשוטר יכריח המעוות".

דעת זקנים מבעלי התוספות: "שופטים - לדון, שוטרים - לכופ בעלי דינין לקיים
עליהם את הדין וכן הוא אומר 'ויהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו'. ויואב בן
צרויה על הצבא מה ענין זה לזה, אבל דוד עושה הדין ויואב מכריח לקיים גזרת
הדין".

רש"ר הירש: "נציגים אלה יהיו קבועים בכל הארץ והם יבטיחו את השפעת מקדש

אלפי מתקשרים לקו 'מה אהבתי'
זוכים לרכוש בקיאות בפרשה, ונכנסים להגרלות ענק!
התקשרו ותזכו גם אתם: 0795-100-200

מה אהבתי
מקומונטה סטודנטים והתנדבות לשיעור

לימדה תורה דרך ארץ: מה מהותו של איסור "בל תשחית"

סמני ארץ

רצון
השם
בעומק
הפרשה

ולא כן הרשעים, אחיהם של מזיקים, שמחים בהשחתת העולם, והמה משחיתים את עצמם. במדה שאדם מודד, בה מודדים לו. כלומר בה הוא נדבק לעולם. וכענין שכתוב (משלי י"ז, ה) שמח לאיד לא ינקה. והחפץ בטוב ושמח בו, נפשו בטוב תלין לעולם, זה ידוע ומפורסם.

(החינוך מצוה תקנ"ט)

עוד צריך להיות רחמיו פרוסים על כל הנבראים, לא יבזם ולא יאבדם. שהרי החכמה העליונה היא פרוסה על כל הנבראים, דומם צומח חי מדבר וכו'.

ועל דרך זה לא יבזה שום נמצא מן הנמצאים, שכולם בחכמה. ולא יעקור הצומח אלא לצורך. ולא ימית הבעל חי אלא לצורך. ויברור להם מיתה יפה בסכין בדוק, לרחם בל מה שאפשר.

זה הכלל החמלה על כל הנמצאים שלא לחבלם, תלויה בחכמה. זולתי להעלות ממעלה אל מעלה, מצומח לחי, מחי למדבר, שאז מותר לעקור הצומח ולהמית החי, לחוב על מנת ליכות.

(הרמ"ק בתומר דבורה סופ"ג)

כי תצור אל עיר ימים רבים להלחם עליה לתפשה, לא תשחית את עצה. וכמו כן נכנס תחת זה הלאו, שלא לעשות שום הפסד, כגון לשרוף או לקרוע בגד או לשבר כלי לבטלה. ובכל ענינים אלו, ובכל כיוצא בהם, שיהיה בהם השחתה, יאמרו זכרונם לברכה תמיד בגמרא, והא קא עבר משום בל תשחית.

צריך להיות רחמיו פרוסים על כל הנבראים, לא יבזם ולא יאבדם. שהרי החכמה העליונה היא פרוסה על כל הנבראים, דומם צומח חי מדבר

שורש מצוה זו ידוע, שהוא כדי ללמד נפשינו לאהוב הטוב והתועלת ולהדבק בו. ומתוך כך, תדבק בנו הטובה, ונרחיק מכל דבר רע ומכל דבר השחתה.

וזהו דרך החסידים ואנשי מעשה, אוהבים שלום ושמים בטוב הבריות, ומקריבים אותם לתורה, ולא יאבדו אפילו גרגר של חרדל בעולם. ויצר עליהם בכל אבדון והשחתה שיראו, ואם יוכלו להציל, יצילו כל דבר מהשחית, בכל כוחם.

קשוט עצמך תחילה כדיין הדין אמת

שופטים ושוטרים תתן לך - קשוט עצמך תחלה (ב"מ קו:)
ואח"כ ושפטו את העם לקשוט זולתו, כי כל דייןא דמפקין מיינה ממונא בדינא לאו דייןא הוא (ב"ב נח:).

(נבי יקר)

ההולך בתמימות עם ה' אינו חסר דבר

תמים תהיה עם ה' (דברים י"ח, א). פירוש לפי שצוה עליו בסמוך לבל יעונן וכשף ולבל ישאל באוב וגו' אמר תמים וגו', פירוש, כלומר, טעם כל הדברים הוא לדעת העתידות ולהתנהג על אשר יזרו ולתקן החסרון כאשר יוכל עשות, אם תהיה עם ה' תמים תהיה לא יחסר לך דבר ואין מה שיגיד המזל עליך תתקיים לרעה.

וזה לך האות אברהם שהתהלך לפני ה' הגם שהראה המזל עליו שלא יוליד נתהפך וילד (שבת קנ"ו:), וכפי זה תיבת תהיה נמשכת למעלה ולמטה על זה הדרך "תמים תהיה" - אם תהיה עם ה', או על זה הדרך "תמים תהיה" כשאתה "עם אלקיך".

(אור החיים)

רוח השם על משרתי - לעולם

לא תסור ימין ושמאל. וענינו, אפילו תחשוב בלבך שהם טועים והדבר שפוט בעיניך כאשר אתה יודע בין ימין לשמאלך - תעשה כמצותם, ואל תאמר איך אוכל החלב הגמור הזה או אהרוג האיש הנקי הזה, אבל תאמר כך ציוה אותי האדון המצוה על המצות, שאעשה ככל מצותיו ככל אשר יורני העומדים לפניו במקום אשר יבחר ועל משמעות דעתם נתן לי התורה אפילו יטעו... כי על דעתם הוא נתן להם התורה אפילו יהיו בעיניך כמחליף הימין בשמאל, וכל שכן שיש לך לחשוב שהם אומרים על ימין שהוא ימין, כירוח ה' על משרתי מקדשו ולא יעזוב את חסידיו לעולם נשמרו מן הטעות ומן המכשול.

(רמב"ן)

שלא לדחות ענייני הצדקה ולדון במ הרבה

לא תתה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שוחד. הוכיז כאן המשפט וצדקה, לפי שיש

לפעמים דיין העושה צדקה ומשפט כאחד כדרך שעשה דוד המלך משפט לזה וצדקה לזה (סנהדרין י:). ויש הפרש בין משפט לצדקה כי המשפט צריך להיות במתון והצדקה ברדיפה ומהירות כמ"ש (משלי כא, ב) רודף צדקה וחסד ימצא חיים. וכתוב (ישעיה נ"א) שמרו משפט ועשו צדקה. ושמרו לשון שְׁמְרִים כי המשקה העומד על שמריו זמן רב יפלו השמרים למטה וישאר המשקה צלול ועל דרך שנאמר (תהלים עג, ב) כי יתחמץ לבבי וגו'.

כך מי שהוא מתון בדין גורם להרחיק כל הטעויות הגורמים עכירת השכל, ועשו צדקה לאלתר בלא המתנה מיד תן לו ואל תדחהו, כך נאמר כאן לא תקח שוחד שהוא חד וחותר הדין מהרה אלא צריך להיות מתון בדבר המשפט, אבל הצדקה לא כן אלא צדק צדק תרדוף, ברדיפה ומהירות למען תחיה כי רודף צדקה וחסד ימצא חיים, וירשת את הארץ כי הדין ישיבום על אדמתם ומוֹלך במשפט יעמיד ארץ.

(נבי יקר)

כשהמלך בשדה כולם יכולים לקבל פניו

והנה נודע שבאלול הוא זמן התגלות י"ג מידות הרחמים. ולהבין זה ... משל למלך שקודם בואו לעיר, יוצאין אנשי העיר לקראתו, ומקבלין פניו בשדה. ואזר שאין כל מי שרוצה להקביל פניו, והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות, ומראה פנים שוחקות לכולם. ובלכתו העירה הרי הם הולכים אחריו, ואח"כ בבואו להיכל מלכותו אין נכנסין כי אם ברשות, ואף גם זאת המוכהרים שבעם ויחידי סגולה. וכן הענין על דרך משל בחודש אלול, יוצאין להקביל אור פניו יתברך בשדה...

(ליקוטי תורה, דאה)

להתכונן לימים הנוראים למרות הטרדות

כ"ק אאו"ל (האמרי אמת) הגיד פעם על כ"ק אאו"ל השפת אמת: "אלול - האבן די ווענט געציטערט" (באלול הקירות רעדו).

אבי ז"ל אמר זאת, בהתאוננו שכל היום הינו עסוק בצרכי רבים, רכבת באה לגור ורכבת נוסעת - ואינו פנוי לאלול. אולם זכורני עם כל זאת, איך היה נראה האלו"ל אצל כ"ק אבי האמרי אמת זצ"ל: אף שכבר היו אלה שנותיו האחרונות בחולשתו ובחוליו, איך הייתה הרעדה של אלול...

(האדמו"ר מגור בעל הפני מנחם זצ"ל)

רוצים לקבל את 'מה אהבתי' מידי שבוע ישירות למייל?

שלחו מייל ל- maahvti@gmail.com

מה אהבתי

הקדון לניידו לזכרון שניים ומקרא אחד וחגגים לזכרון קדושי מירון

מעל

1,500

אברכים ובחורים כבר זכו בהגרלות היוקרתיות של 'מה אהבתי'

מעל **100,000** ש"ח

חולקו עד כה למשתתפי התוכניות של 'מה אהבתי'

הבניסו את המספר לזכרון השלפון

הצטרפו לרבבות לומדי מסלולי 'מה אהבתי' עונים על מספר שאלות ידע ובקיאות בפרשה ונכנסים להגרלות השבועיות על אלפי שקלים

0795-100-200

שאלות השבוע

שאלות שבועיות לעידוד ורכישת בקיאות בפרשת השבוע ובמפרשי התורה

מקרא

1. איך נקרא זבח שיש בו מום
 - א תועבת הגוים
 - ב תועבת ה'
 - ג תועבה בישראל
2. על מה נאמר שלא ירבה לו המלך 'מאד'
 - א כסף וזהב
 - ב נשים
 - ג סוסים
3. כשבאים להלחם עם הערים הרחוקים
 - א לא תחייח כל נשמה
 - ב מותר לקחת את הנשים והטף לשלל
 - ג הנשים והטף יש להרוג, והבהמה אפשר לקחת
4. האם מותר לכרות עץ
 - א עץ מאכל - אסור; עץ סרק - מותר
 - ב עץ מאכל - מותר; עץ סרק - אסור
 - ג שניהם אסור להשחית ולכרות
5. מה עושים לעגלה בנחל?
 - א עורפים אותה
 - ב שוחטים אותה
 - ג מקריבים אותה כקרבן

תרגום אונקלוס

1. שופטים
 - א סרכיא
 - ב דיינין
 - ג פורענין
2. צדק
 - א צדקה
 - ב חסד
 - ג אמת
3. מכשף
 - א קסם קסמין
 - ב קנחש
 - ג תרש
4. תמים תהיה עם ה' אלוקיך
 - א תמים תהיה בעבודתו
 - ב שלם תהיה ביראתו
 - ג שלם תהיה באהבתו
5. זמם
 - א חשב
 - ב רצה
 - ג הרג

רש"י

1. היאך הוא השירות במקדש
 - א מעומד
 - ב מיושב
 - ג רצו עומדים רצו יושבים
2. הכהנים הלויים שבאים לשמוע מהם הוראה
 - א הכהנים שיצאו מושבט לוי
 - ב כהני משפחת קהת
 - ג גם הכהנים וגם הלויים
3. המשיג גבול רעהו
 - א עובר בשני לאוין
 - ב עובר בלאו אחד
 - ג בארץ ישראל עובר בשני לאוין, ובחול בלאו אחד
4. בעבור איזו מצוה וזכות כדאי שישוענוה' במלחמה
 - א הנחת תפלין
 - ב שמע ישראל
 - ג שיש לכם שופטי צדק
5. תקיין לך הדרך
 - א שתהא דרך טובה וסלולה
 - ב שיהיה כתוב 'מקלט'
 - ג שתהא דרך מישור ולא עקלתון

רמב"ן

1. לא תזבח לה' אלוקיך כל דבר רע (וי, א)
 - א אזהרה עבור הכהנים
 - ב אזהרה לישראל המקריב
 - ג אזהרה עבור הלויים
2. 'על פי שלשה עדים', מה פירש רב סעדיה גאון (י, ו)
 - א שלשה הם הדיינים
 - ב שלשה הם עדים בדיני ממונות
 - ג שלשה הם עדים בדיני נפשות
3. ואמרת אשימה עלי מלך (וי, יד)
 - א עבירה היא
 - ב עונש הוא זה
 - ג זו מצות עשה
4. מה הפרוש 'ולא חיללו' (ב, ו)
 - א שלא הלך בו עם חלילים ושירים
 - ב שלא עשאו חולין
 - ג שתי התשובות נכונות
5. מדוע פקדו 'שרי צבאות בראש העם' (ב, ט)
 - א כי התורה תצוה בדרך ארץ, ואת הנסים בהסתר
 - ב בזמן שאין עושין רצונו של מקום
 - ג שר צבא הכונה ללומדי התורה

אור החיים

1. לא תטה משפט (טז, ט)
 - א אזהרה רק לשופטים
 - ב אזהרה גם לכלל ישראל
 - ג אזהרה לחכמי ישראל
2. ועשית על פי הדבר (יז, י)
 - א רק את הדבר עצמו שאמרו ולא דיוקים
 - ב אפילו משפטים אחרים הנבנים על פי שמועה זו
 - ג רמו לתורה שבעל פה
3. האם המלך חייבלתל לכהנים מתנותיהם ונחלה (יח, א)
 - א פטור
 - ב חייב
 - ג מושח בשמן המשחה פטור, אך שאינו מושח חייב
4. הגאולה העתידה תלויה (יט, ה)
 - א בקיום מצוות צדקה
 - ב בהירות מלשון הרע
 - ג בעבודת ה' מתוך אהבה דוקא
5. סוס ורכב (כ, ב)
 - א סוס כנגד היצר הרע
 - ב סוס כנגד סוס פרעה
 - ג סוס כנגד יששכר שנמשל לחמור

ספר החינוך

{שאלות ע"פ ספר החינוך בפרשתנו}

מצוה תצב

1. מדוע אסור לטעת אילן במקדש?
 - א לפי שכך היו עושים עובדי ע"ז בבתי ע"ז שלהם
 - ב כי האדם עץ השדה
 - ג שתי התשובות נכונות

מצוה תצד

2. לא תזבח שור ושה אשר יהיה בו מום
 - א במום קבוע דיבר הכתוב
 - ב במום עובר דיבר הכתוב
 - ג במום שליהודים הוא מום ולגויים אינו מום

מצוה תצה

3. כלפי מה נאמר 'ועשית על פי הדבר אשר יגידוך'?"
 - א רק על מצות עשה
 - ב רק דבר שלמדו ב"ג מידות שהתורה נדרשת בהם
 - ג גם דבר שיוציאו חכמים מדעתם

מצוה תצז

4. אם הניח המלך בן קטן?
 - א משמרין לו המלוכה עד שיגדל
 - ב תעבור המלוכה לאחד מאחיו
 - ג ב"ד שבאותו הדור יכריעו בזה

מצוה תקג

5. מדוע צריך המלך לכתוב ספר תורה נוסף?
 - א רמו ל'שנים מקרא'
 - ב כדי שיהיה לו אחד בבית ואחד בארמון
 - ג כי אין מי שיוכיח אותו ולכן צריך שמירה יתירה

במדור זה יוצגו מדי שבוע השאלות של 'מה אהבתי' בששה מסלולים שונים.
 לומדים את הפרשה, מתקשרים לקו מה אהבתי, 0795-100-200
 עונים על 'שאלות השבוע' ונכנסים להגרלות הענק מדי שבוע

את החמור קנו זוג שודדי דרכים שהחליטו להעביר את רכושם ממערה אחת לחברתה, והעמיסו את העגלה בכל רכושם. אך כשנכנסו להוציא את הארנז האחרון, נפלה עליהם המערה, והם נקברו חיים

סיפור של שבת

עונתה של תמימות אמיתית

אשר גנבו במרוצת הזמן. אך כשנכנסו להוציא את הארנז האחרון, נפלה עליהם המערה, והם נקברו חיים.

בינתיים החמור שעומד בחוץ מחכה שעה ושעתיים, וכשרואה שאין מי שיוביל אותו, "ידע שור קוננה, וקמור אבוס בעליו" - החל החמור ללכת וחזר לבית בעליו, שאותו שמש שנים רבות, ושם קבל את אבוסו. וכך נתעשר העגלון עשר גדול.

כשבאו תלמידי הבעל שם טוב לרדם, ושאלו: איך זה שהעגלון פאמונתו זכה לכה עשר גדול, וכי הם שפאמינים בני מאמינים הם, וכל ימיהם עובדים על האמונה בקב"ה, לא זוכים לראות נסים פאלה?

השיב להם רבם: עצם שאלתכם מראה כי אינכם מאמינים בלב שלם!!! העגלון עשה את שעשה בלי לחכות לשקר, ובלי לחכות ולראות ישועות, לכן נושע. מה שאין כן אתם שכל הזמן מחכים ומצפים לראות את ישועת ה' בתמונה לאמונתכם, בזה אתם מוכיחים כי האמונה איננה שלמה אלא כדי לקבל שחר, ולכן אינכם זוכים למה שצדק העגלון שחלף בתמימות...

אשתו, והציע לה למכור את החמור ששמשו שנים רבות בעבודתו, ובכסף זה תקנה אכל לילדים שבבית.

בתחלה נחרדה האשה, כיצד תמכור את מקור פרנסתם, והרי מה יהיה כשיאמר הכסף שתקבל בעבור החמור תקון. או אז תשאר ללא חמור וללא כסף?! אך בליית פררה מכרה את החמור, וכך השיגה קצת כסף עבור פרנסת המשפחה. אך לא חלפו ימים רבים וגם כסף זה נגמר, ולא נשאר עוד בבית שום דבר שאפשר למכור. באה האשה בפני בעלה לבית המדרש, ובכתה על מר גורלם. אך העגלון בשלו: "בטחי בה, ונראה ישועות גדולות".

באותו הלילה עת ישנו העגלון ואשתו, נשמע לפתע רעש בחצר. כשיצא העגלון לבדוק את מקור הרעש, ראה כי חמורו שוב הבייתה, כשעל גביו ארנזים מלאים בכסף, אבנים טובות ומרגליות. בבקר נתבררה התמונה פלה... התברר כי את החמור קנו זוג שודדי דרכים שהיו מלסטים את הבריות. באותו הלילה החליטו להעביר את רכושם ממערה אחת לחברתה, וכך העמיסו את העגלה בכל רכושם

באחת מדרשותיו של ה"בעל שם טוב" זצ"ל בשבת אחר הצהריים, ישב לו יהודי פשוט שהיה עובד כעגלון לפרנסתו. באותה השבת דבר הבעל שם טוב על "תמים תהיה עם ה' אלוקיך", שאם האדם ישליך על ה' יהבו, ולא ידאג לפרנסתו ויבטח בה' שיפרנסנו, אזי מבטח לו שיראה ישועה משמים. שמע העגלון את דברי הרב, ותקף ומיד קבל על עצמו לעזוב את עבודתו, ולבוא ולתסות בצל ה'.

ביום ראשון לאחר התפלה, נשאר העגלון בבית הכנסת והחל לומר תהלים. כשסיים את התהלים קרא בחפז, וכך המשיך לקרא משניות, וכל היום לא זו מבית המדרש. גם למחרת עשה כן, וביום השלישי המשיך בלמודו, ולא שעה לדברי אשתו שיחזר לעבודתו, בטענה כי הרבי הבטיח שמי שיצטק בתורה ויבטח בקב"ה, ישלח לו את פרנסתו מהשמים.

כעבר כחודש, כשפלה הכסף מהבית, ואף את מעט הרהיטים שהיו, מכרה האשה כדי להביא טרף לילדיה, באה האשה לבעלה והתחננה בפניו שיחזר לעבד, כי עוד מעט וימותו פלם ברעב. אך העגלון פאמונתו בדיברי הרבי השיב בשלילה לתחנותיה של

ישראל אשר בן אתפאר

גם בימו האחרון, עת נקלע למסדרון המוות בל"ג בעומר תשפ"א, לא הניח לעצמו בלבד להינצל - בשל גופו החסון - אלא הניף באוויר נער צעיר שחייו ניצלו כשחזר לנשום. מאוחר יותר נופף לשוטרים והציע אותם ממקומו, ואף עקר איתם יחד בכוחותיו הרבים את הגדרות שאיפשרו לרבים להינצל. אך הוא עצמו לא זכה לכך בשל ההדף שהתחולל מהפתיחה של אותן גדרות...

לפני שעלה אל החר, אמר לידיד כי יתפלל על אדם שזקוק לישועה. "אעלה למעלה - ואתפלל". והוא אכן עלה למעלה...

בקבר רשב"י למרות הריחוק, היה הרב ישראל אלנקווה, אורח של קבע. הוא נקרא על שם רבי ישראל אלנקווה הי"ד שנעקד על קידוש השם עם בן הרא"ש לפני מאות שנים, ועלה ונתעלה אף הוא בקדושה של מעלה, בטהרה עליונה, להיכלו של רשב"י.

הרב ישראל אלנקווה - בן כ"ד שנים בלבד, עשה את דרכו מאופקים שבדרום למירון משאת נפשו כמדי ל"ג בעומר ובכל הזדמנות שנקרתה לפניו.

אחיו מוספר כי מאז היותו ילד, היה עוזר לכולם, אוהב את כולם. גם כשבגר, תמיד סייע והושיט יד, ותמיד השתתף באירועי המשפחה, גם קטנים, למרות מגוריו המרוחקים באופקים.

הצטיין במיוחד במידת האמת הפנימית שליוותה אותו בכל תהלוכותיו, ובחן ובצניעות שליוותה אותו במידותיו הטובות שאותן סיגל לעצמו בשנות בחרותו. באופיו הנוח היה רצוי לכולם ואהוב על כולם.

ביענו הטובה נהג גם לאחר נישואיו, כאשר היה מסכם את הסוגיות הנלמדות והעניק לכל אברכי הכולל את הרשות לעיין בהם.

נועם הנשמות

שביבים וגונים מחיים של מ"ה קדושי מירון תשפ"א הרב ישראל אלנקווה ז"ל

